

Дамян Дамянов

Майстор

... И върви през света.
Той – човекът неизвестен.
Със щурче във уста
и със шапка от вестник.
Със едничкия дар –
В къща зид да превръща.
Пък и често макар
Да си няма сам къща.
Той върви. Нощ и ден.
Все с мечтата – да види
Този свят дограден
От темел до кер'мида.
Кой, какъв е в лице
И каква му – душата,
Знам ли... голи ръце
И мистрия – в едната.
Своя дия каква
ще остави подире?
Само капките вар
Са едната му дия.
Но и с нея честит,
Крачил в студ и във жега,
Че къде що е зид,
Все е зидан от него.
Нека мраз го яде,
Нека дъжд да го мокри!
Този свят, съграден
От темел чак до покрив
Цял е негов. Да, цял!
И макар неизвестен,
Всъщност той му е цар
Със корона от вестник.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8044>]